

Потопало сонце за житами

Володимир Свідзінський

Потопало сонце за житами,
Над ланами блисокм полилося...
Ти сказала: "Ви такі холодні,
Як оце колосся"

* * *

І сказала, й тихо плакати стала...
На межу, зволожену росою,
Ти сльозу ронила
За сльозою.

* * *

Похиливши голову в задумі,
Колоски ти рвала несвідомо...
І погасла радість межі нами,
І печаль повіяла знайомо.

* * *

Тихо ми верталися додому,
Не бриніла срібна нить розмови,
І до тебе не знайшов я в серці
Ні краплини жалю, ні любові.

* * *

Ой чого ж, коли літа минули,
Так до тебе прагну я тужливо,
І здається, що без тебе жити
Неможливо.